

Sheva
CONTEMPORARY

HORN QUINTETS

BEETHOVEN

SEABOURNE

MOZART

HOLLOWAY

PAVEL BOŘKOVEC QUARTET
ONDŘEJ VRABEC

HORN QUINTETS

BEETHOVEN/Comberti - Horn Quintet op.17

1	Allegro moderato	8:50
2	Poco adagio quasi andante	1:31
3	Rondo: Allegro moderato	4:59

SEABOURNE - Fall

4	Distant, hazy - suddenly wild, unrestrained	8:06
5	Very fast, hesitant, jittery	4:10
6	Very simply	6:04
7	With driving urgency	6:28

MOZART - Horn Quintet K.407*

8	Allegro	6:28
9	Andante	5:45
10	Rondo: Allegro	3:57

HOLLOWAY - Horn Quintet op.135

11	Allegro: bold and pronounced —	4:22
12	Canzona	2:51
13	Scherzo: Presto	2:17
14	Rondo: Allegro commodo	5:31

Total playing time 71.40

ONDŘEJ VRABEC - PAVEL BOŘKOVEC QUARTET

Alexey Aslamas, Ondřej Hás, Matěj Kroupa, Štěpán Drtina

*with Helena Vovsová (viola)

Beethoven (arr. Comberti) - Quintet op.17

First performed in April 1800, Beethoven's Sonata for Horn was written for, and premiered by, the virtuoso Giovanni Punto (born Jan Václav Stich). Perhaps apocryphally, the composer claimed to have improvised the piano part having seen a billboard announcing his new horn sonata the next day, this necessitating overnight composition and leaving insufficient time to notate it fully. Whether true or embellished, the piece was rapturously received, being repeated in Pest, and again in Vienna at a concert in aid of the wounded from the disastrous Battle of Hohenlinden.

It exploits a wealth of effects including hunting calls, rapid repeated notes and chromatically inflected melodies requiring the use of hand stopping, for which Punto was famed.

The work was published as his Op. 17 by the publisher Tranquillo Mollo and is Beethoven's only sonata for a wind instrument. With a view to maximising the sales potential, there being few horn players of Punto's ability, Beethoven included an alternative cello part.

Several of Beethoven's early works were transcribed for string formations (quartet and quintet), both by the composer himself and others. In this spirit the Bohemian oboist and composer Carl Kym (1770-1819), Beethoven's exact contemporary, made a string quintet version of the Horn Sonata. Employing a formation of string quartet with double bass, the horn part is largely allocated to the cello. Whether Beethoven approved this transcription is unknown, though one suspects he would have accepted suchlike a common practice. In the version presented in this recording, a further rearrangement by cellist Sebastian Comberti, the horn is reinstated together with a standard string quartet.

There are three movements. The first, Allegro moderato in sonata form, opens with typical horn calls amidst bustling, energetic music, pausing only briefly for moments of calmer repose. A relatively brief, but stormy development section leads, via an extended dominant pedal, back to the usual recapitulation with keys adjusted

and some lyrical twists. A telling moment is supplied when the forward momentum temporarily pauses as the horn descends into the depths. A virtuosic flourish brings the movement to a rousing close. The slender 17-bar slow movement provides a brief oasis of poignant introspection, effectively serving as an introduction to the finale. The rondo which concludes the work is predominantly stately, even lyrical in character and movement. Its principal theme comprises large jumps and material loosely reminiscent of the first movement. Of the two main episodes the second, an extended "minore", is especially effective. The coda blossoms into a kaleidoscope of invention, by turns courtly, animated, virtuosic, poised and, finally, rumbustiously joyful.

Sonáta op. 17 pro lesní roh a klavír byla napsána pro legendárního českého virtuosa Jana Václava Sticha – Punto, který ji v dubnu roku 1800 poprvé provedl ve Vídni za klavírního doprovodu samotného autora. Beethoven po provedení údajně prohlásil, že part klavíru improvizoval. Zahleďl prý ve městě plakát oznamující provedení jeho nové skladby v příští den. Musel tedy dílo složit přes noc a nedostal příležitost dokončit plně notaci klavírního parti. Ať již byla tato historka pravdivá či nikoli, dílu se dostalo skvělého přijetí. Bylo opakováno v Pešti a znovu ve Vídni u příležitosti koncertu na pomoc raněným z bitvy u Hohenlindenu. Využívá celou škálu instrumentálních efektů, loveckých signálů, rychle repetovaných not a melodii vyzádujících virtuózní ovládnutí techniky krytí, kterou byl Stich – Punto pověstný. Tato jediná Beethovenova sonáta věnovaná dechovému nástroji byla vydána nakladatelstvím T. Mollo & Co. Aby Beethoven zvýšil šance na komerční úspěch díla (v té době bylo jen málo hráčů formátu Sticha – Punto), vyhotovil také alternativní part pro violoncello.

Mnohá ranější díla L. v. Beethovena byla upravena pro smyčcová kvarteta či kvinteta, a to jak autorem samotným, tak jinými tvůrci. V tomto duchu instrumentoval hornovnu sonátu géniův současník, český hobojista a skladatel Carl Khym (1770-1819) pro smyčcový kvartet s kontrabasem. Sólový parti je dominantně svěřen violoncellu. Není známo, zda Beethoven transkripcí autorizoval. Můžeme se však domnívat, že by pravděpodobně tuto běžnou dobovou praxi akceptoval. Verze prezentovaná na tomto CD je rearanží violoncellistky Sebastiana Combertiho, který kromě navrácení sólového hlasu lesnímu rohu uzpůsobil instrumentaci obvyklému složení smyčcového kvarteta.

Skladba má tři věty. První, *Allegro moderato* v sonátové formě se otevírá typickými loveckými signály uprostřed rušné a energické hudby, která se jen nakrátko zastaví k odpočinku. Následuje relativně krátké, ale bouřlivé provedení. To skrde pedálovou prodlevou na dominantě slavnostně vyústí v reprízu okořeněnou několika drobnými lyrickými zvraty. Osobitým momentem věty je krátké dvojí spočinutí, kdy se lesní roh noří do hlubin svého tónového rozsahu. Virtuózními akordickými rozklady pak dovede větu k jásváemu konci.

Velice úsporných sedmnáct taktů druhé věty nabídne přeryvané motivy smutečního pochodu a víc než jako svěbytná volná věta působí co introdukce věty třetí. Tou je statné Rondo, jemuž však nechybí lyričnost i pohyb. Hlavní téma sestává z velkých intervalových skoků a částečně upomíná na melodický materiál první věty. Z obou hlavních epizod je hudebně výmluvná především ta druhá, *Minore*. V Codě pak rozkvete vynáležavý kaleidoskop a nabídne hned několik náladově kontrastních pohledů na hlavní téma.

Beethovens Sonate für Horn wurde im April 1800 für den Virtuosen Giovanni Punto (geboren als Jan Václav Stich) geschrieben und von ihm uraufgeführt.

In einer ziemlich zweifelhaften Geschichte behauptete der Komponist, dass er den Klavierpart improvisiert habe, nachdem er ein Plakat mit der Ankündigung seiner neuen Hornsonate für den nächsten Tag gesehen hatte; dies machte eine Komposition über Nacht erforderlich und ließ nicht genügend Zeit, sie vollständig zu notieren. Ob nun wahr oder beschönigt wurde das Stück mit Begeisterung aufgenommen, in Pest wiederholt und danach noch einmal in Wien aufgeführt zugunsten der Verwundeten der folgenschweren Schlacht von Hohenlinden.

Es nutzt eine Fülle von Effekten, darunter Jagdrufe, schnelle Tonwiederholungen und chromatisch modulierende Melodien, die den Einsatz von Handstopps erfordern, für die Punto berühmt war.

Das Werk wurde als Op. 17 vom Verleger Tranquillo Mollo veröffentlicht und ist Beethovens einzige Sonate für ein Blasinstrument. Um das Verkaufspotenzial zu maximieren und da es nur wenige Hornisten mit Puntos Talent gab, fügte Beethoven alternativ eine Cellostimme hinzu.

Mehrere von Beethovens frühen Werken wurden für Streicherbesetzungen umgeschrieben (Quartett und Quintett), sowohl vom Komponisten selbst als auch von anderen. In diesem Sinne schuf der böhmische Oboist und Komponist Carl Khym (1770-1819), ein Zeitgenosse Beethovens, eine Streichquintett-Fassung der Hornsonate. In der Besetzung Streichquartett mit Kontrabass ist der Horn-Part weitgehend auf das Cello verlagert. Ob Beethoven diese Transkription genehmigte, ist nicht bekannt, obwohl man vermutet, dass er eine solche, damals gängige Praxis, akzeptiert hätte. In der hier vorliegenden Fassung, einer weiteren Umarbeitung durch den Cellisten Sebastian Comberti, kommt das Horn zusammen mit einem Streichquartett zum Einsatz.

Das Stück besteht aus drei Sätzen. Der erste, Allegro moderato, in Sonatenform, beginnt mit typischen Hornrufen inmitten lebendiger, energiegeladener Musik und hält nur kurz für Momente ruhigerer Erholung inne. Eine relativ kurze, aber stürmische Durchführung führt über eine ausgedehnte Dominantpassage zurück zur üblichen Reprise, wobei die Tonarten durch einige lyrische Wendungen angepasst werden. Ein spannender Moment entsteht, wenn die Vorwärtsbewegung kurz innehält und das Horn in die Tiefe hinab steigt. Eine virtuose Ausschmückung bringt den Satz zu einem mitreißenden Ende. Der schlanke 17-taktige langsame Satz bietet einen kurzen Moment berührender Innenschau und leitet wirkungsvoll das Finale ein. Das Rondo, das das Werk abschließt, ist überwiegend würdevoll, sogar lyrisch in Charakter und Bewegung. Sein Hauptthema beinhaltet große Sprünge und Tonmaterial, das entfernt an den ersten Satz erinnert. Von den beiden Hauptthemen ist das zweite, ein ausgedehntes "minore", besonders wirkungsvoll. Die Coda erblüht zu einem Kaleidoskop der Einfälle, abwechselnd höfisch, animiert, virtuos, ausgeglichen und schließlich tobend fröhlich.

Seabourne - Fall

Peter Seabourne (b.1960 UK) grew up in a large farmhouse with his grandmother. Somehow this fostered a childhood passion for composing. He won a place in 1980 to Cambridge to read Music, studying with Robin Holloway. In 1983 he moved to York University, taking a doctorate in composition. During these student years he won two national prizes and was widely performed in the UK. However, he became increasingly dissatisfied with his work, and grew to hate much in the new music world. This led to him to abandon writing completely for some twelve years.

In 2001 a chance set of circumstances caused a sudden reawakening; a new voice simply "arrived", along with a flood of new pieces, including four symphonies, seven concerti, numerous chamber and vocal pieces, and a widely acclaimed series of nine large-scale piano cycles. Since 2004 he has won several international prizes and his work has been played, broadcast and commissioned across Europe, the Americas and China. It has drawn repeated plaudits from leading journals such as *Gramophone* and respected musicians alike.

Seabourne's language stands apart from much in contemporary writing, for which he retains a large measure of distrust. It is overtly communicative, emotionally powerful, often lyrical and always rhythmically inventive, yet shuns thin "accessibility". He follows his own path... (www.peterseabourne.com)

(composer's note)

1. *Distant, Hazy - Suddenly Wild, Unrestrained*
2. *Very Fast, Hesitant, Jittery*
3. *Very Simply*
4. *With Driving Urgency*

My teacher of younger years and now friend, Robin Holloway, wrote a quintet for horn and string quartet for our mutual horn playing champion Ondřej Vrabec (the standard quartet replacing Mozart's double viola formation). It was suggested that I wrote one, too, potentially to partner Robin's on a CD or in concert. Never being shy of writing for such a great player, I accepted the challenge.

Fall was inspired by a monoprint of my late wife, the artist Marcelle Seabourne. She had developed an original technique in this medium, using it to produce a series of turbulent abstracts relating to Tennyson's poem *Ring Out, Wild Bells* (part of *In Memoriam*, written on the death of his sister's fiancé). One of these prints was redolent of Renaissance and Baroque portrayals of the Last Judgement, or the Casting out of the Fallen Angels - the heavens open and a bolt of luminescence floods downwards, with flying forms illuminated as they pass in and out of the beam.

Taking this image I created a four-part work which is characterised by flux and tumult. The opening movement juxtaposes quasi-Brucknerian passages of tremolandi-accompanied "mystery-horn" with faster-moving clarion calls against a swirling heterophonic ferment. An uneasy conclusion is reached, uncertain of resolution or mood. A scherzo is placed second, full of jittery nervousness and instability. The third movement is a song of farewell (my wife gradually dying during this time): tender and melancholy, it is interrupted twice by a chill breeze (a little reminiscent of Schubert's *Der Lindenbaum* from *Winterreise* - incidentally, the original title of this famous song cycle by Müller was *Poems from the Posthumous Papers of a Travelling Horn-player!*). The finale is a driving, urgent night-journey, the rider in a race to reach safety. This he appears to find, but Fate has other ideas and the movement ends in a heavy-footed, stabbing dance of despair.

Peter Seabourne (nar. 1960) vyrostal u své babičky na velké farmě. Již v dětství projevoval touhu komponovat. Od roku 1980 studoval hudbu v Cambridge u věhlasného Robina Hollowaye; počínaje rokem 1983 se přesunul do Yorku, kde studia kompozice završil doktorátem. Během studií získal dvě národní ceny a jeho hudba byla v Británii

často provozována. Naneštěstí jej rostoucí nespokojenost s vlastním dílem i poměry v hudebním světě přivedla k rozhodnutí kompoziční oboř na dlouhých 12 let opustit.

Souhra okolností v roce 2001 způsobila náhlé znovuprobuzení jeho tvůrčího ducha a výtrysk plodného pramene hudebních myšlenek v krátké době přinesl záplavu nových děl. Mimo jiné čtyři symfonie, instrumentální koncerty, komorní a vokální díla a devět rozsáhlých, vysoko oceňovaných klavírních cyklů. Od roku 2004 Peter Seabourne obdržel několik zahraničních ocenění a kompozičních zakázek.

Jeho hudba byla hrána živě i na rozhlasových vlnách v mnoha zemích napříč Evropou, oběma Amerikami a v Číně. Kvalitu jeho tvorby ocenila nejedna pochvalná recenze významných periodik (např. Gramophone) a doporučení významných uměleckých osobností.

Seabournův hudební jazyk stojí poněkud stranou hlavních proudů soudobé hudby, k nimž autor obecně nechová velkou důvěru. Kráčí svou vlastní cestou - jeho hudba je sdělná, emocionálně hluboká, často výrazně lyrická, vždy rytmicky vynáležavá; nikdy však lacině přístupná či podbízivá.

(slovo autora)

Když můj učitel z mládí a nyní přítel Robin Holloway napsal pro našeho společného hornového šampiona Ondřeje Vrabce kvintet pro lesní roh a smyčcový kvartet, byl jsem vyzván, abych případně zkomoval podobnou skladbu také a doplnil tak Robinovo dílo na CD či při koncertech. Protože se nikdy nezdráhám psát pro takového hráče, výzvu jsem přijal.

Fall je inspirován monotiskem mé zasnulé ženy, umělkyně Marcelle Seabourne. V tomto médiu vytvořila originální techniku, kterou využila k ztvárnění série turbulentních abstrakcí vztahujících se k Tennysonově básni *Ring Out, Wild Bells* (konkrétně k části z *In Memoriam*, podnícené smrtí snoubence básníkovy sestry). Jeden z těchto tisků připomíná renesanční a barokní vyobrazení Posledního soudu nebo Vyhnaní padlých andělů. Nebesa se otevírají a dolů se line záře, osvětlující létající postavy, které se do paprsků noří a opět z nich vystupují.

Na základě této představy jsem vytvořil čtyřvěté dílo, které se vyznačuje proměnlivostí a bouřlivostí. V úvodní větě se střetávají kvazi-brucknerovské pasáže tremollando, doprovázené "tajemným rohem" s hybnějšími signály polnice na pozadí vříciho heterofonního kvasu. Závěr je otevřený, nejasné nálady i výstřěny. Jako druhé je zařazeno scherzo plné chvějivé nervozity a nestability. Třetí věta je písni na rozloučenou (má žena v jejím průběhu postupně umírá). Je nežná a melancholická, dvakrát přerušená chladným vánkem (trochu připomíná Schubertovu *Der Lindenbaum* ze *Zimní cesty*; mimochodem, původní název tohoto slavného Müllerova písňového cyklu zněl "Básně z posmrtných listů potulného hornisty!"). Finále je naléhavou noční cestou, při níž je jezdec hnán touhou spočinout v bezpečí. Zdá se, že ho najde, ale osud má jiné plány a skladba končí těžkopádným bodavým tancem zouflství.

Peter Seabourne (geb. 1960) wuchs in einem großen Bauernhaus mit seiner Großmutter auf. Dies förderte irgendwie eine kindliche Leidenschaft für das Komponieren. Im Jahr 1980 wurde er zur Universität von Cambridge zugelassen, um Musik bei Robin Holloway zu studieren. Im Jahr 1983 wechselte er zur Universität nach York, um in Komposition zu promovieren. Während dieser Studienjahre gewann er zwei nationale Preise und seine Werke

wurden in ganz Großbritannien aufgeführt. Er wurde jedoch immer unzufriedener mit seinem Werk und lehnte die neue Musik zunehmend ab. Dies führte dazu, dass er zwölf Jahre lang nicht mehr komponierte.

Verschiedene Umstände brachten ihn ab 2001 jedoch dazu, wieder zu komponieren und es entstanden viele neue Konzerte und andere Orchesterwerke sowie Kammermusik, Vokal- und Solo-Werke. Seit 2004 hat er mehrere internationale Preise gewonnen; seine Werke werden in ganz Europa, Amerika und China aufgeführt, im Rundfunk übertragen und es wurden viele Kompositionen in Auftrag gegeben.

Seabournes musikalische Sprache steht abseits der meisten zeitgenössischen Kompositionen, denen er mit großem Argwohn gegenübersteht. Sie ist offen kommunikativ, emotional kraftvoll, oft lyrisch und immer rhythmisch erfängerisch. Er folgt seinem eigenen Weg...

(Notizen des Komponisten)

1. Distant, Hazy - Suddenly Wild, Unrestrained
2. Very Fast, Hesitant, Jittery
3. Very Simply
4. With Driving Urgency

Mein früherer Lehrer und jetziger Freund, Robin Holloway, schrieb ein Quintett für Horn und Streichquartett für unseren gemeinsamen Interpreten, den hervorragenden Hornisten Ondrey Vrabec (das Standardquartett ersetzt Mozarts Doppelbratschenformation). Mir wurde angeboten, auch eines zu schreiben, möglicherweise als Partner von Robins Stück auf einer CD oder im Konzert. Da ich keine Scheu habe, für einen so exzellenten Musiker zu schreiben, nahm ich die Herausforderung an.

Fall wurde von einem Monoprint meiner verstorbenen Frau, der Künstlerin Marcelle Seabourne, inspiriert. Sie hatte eine originelle Technik entwickelt, mit der sie eine Serie von turbulenten abstrakten Werken produzierte, die sich auf Tennysons Gedicht *Ring Out, Wild Bells* (Teil von *In Memoriam*, geschrieben nach dem Tod des Verlobten seiner Schwester) bezogen. Einer dieser Drucke erinnerte an Renaissance- und Barockdarstellungen des Jüngsten Gerichts oder der Vertreibung der gefallenen Engel - der Himmel öffnet sich und ein Lichtstrahl ergießt sich nach unten, fliegende Bahnen, die beleuchtet werden, während die Engel in den Strahl hinein- und herausfliegen.

Ausgehend von diesem Bild schuf ich ein viersätziges Werk, das von Fluss und Tumult geprägt ist. Der Eröffnungssatz stellt Brucknerartige Passagen von Tremolandi-begleitetem "Mystery-Horn" mit schnellen bewegten Fanfarenrufen wirbelndes heterophones Treiben entgegen. Ein angespannter Schluss wird erreicht, unklar in Bezug auf Auflösung oder Stimmung. An zweiter Stelle steht ein Scherzo, voller nervöser Unruhe und Instabilität. Der dritte Satz ist ein Lied des Abschieds (während dieser Zeit stirbt meine Frau allmählich): zart und melancholisch, wird es zweimal von einer kühlen Brise unterbrochen (ein wenig erinnert es an Schuberts *Der Lindenbaum* aus der *Winterreise* - der Originaltitel dieses berühmten Liederzyklus von Müller lautete übrigens *Gedichte aus den Nachlässen eines reisenden Hornspielers!*) Das Finale ist eine vorwärtsdrängende Nachfahrt, der Reiter in einem Rennen um Sicherheit. Diese scheint er zu finden, aber das Schicksal hat andere Vorstellungen und der Satz endet in einem schwerfüßigen, hämmern den Tanz der Verzweiflung.

Mozart - Horn Quintet K.407

Mozart's quintet dates from autumn 1782, the composer's first year in Vienna, and was written shortly after his marriage to Constanze Weber and the successful première of his opera *Die Entführung aus dem Serail*. It marks the start of a productive collaboration with the horn virtuoso Ignaz (Joseph) Leutgeb for whom other composers such as Haydn and Hofmann had already written works. He had played in Leopold Mozart's orchestra in Salzburg before himself moving to Vienna. In addition to this quintet, Leutgeb was also the recipient of at least three of Mozart's concerti. Their friendship was obviously strong and able to withstand the composer's playful annotations to Leutgeb's parts with genial comments and joking insults. In later years Leutgeb assisted Mozart financially.

The quintet is scored unusually with a second viola taking the place of a violin which creates a slightly mellow sound world, emphasising the alto register. As with the Beethoven, this work was written for valveless horn, the player having to hand-stop to produce notes between the natural harmonics. Leutgeb was obviously a master of this technique given the demands of the horn part, significantly harder than those of Mozart's concerti.

The first movement opens with a brief fanfare (rather like the Beethoven "quintet" with a dotted rhythm and an answering downward scale). However, very soon lyricism takes over with the horn playing a succession of beautiful melodies, stately and dancing, often echoed in operatic-duet style with the violin. The development section is a relatively brief affair but further manipulation of the themes takes place in the recapitulation, where Mozart repeatedly inclines to minor key inflections and chromatic colourations. The central slow movement is a graceful, tender aria with subtly shifting combinations horn and strings. Aside from one brief moment the mood is calm, gentle and relaxed. The Rondo finale is perhaps the most concerto-like of the three movements, its theme being somewhat similar to that of the preceding slow movement. Dexterity and nimbleness are to the fore in this predominantly joyful, sprightly music, which, aside from a darker "minore" episode and a brief moment of fugato, carries us along to a fanfare-like conclusion.

Mozartův kvintet vznikl na podzim roku 1782 v prvním roce skladatelova pobytu ve Vídni, krátce po sňatku s Konstancí Webovou a úspěšné premiéře opery *Únos ze Serailu*. Označuje počátek produktivní spolupráce s hornovým virtuosem Ignácem (Josefem) Leutgebem, pro kterého již dříve psal svá díla skladatelé jako Haydn a Hofmann. Leutgeb před svým příchodem do Vídni působil v arcibiskupské kapele v Salzburgu, kterou jako

vicekapelník vedl Mozartův otec Leopold. Mimo tento kvintet je Leutgeb adresátem nejméně tří z Mozartových hornových koncertů. Přátelský vztah obou hudebníků byl zjevně pevný, bez problémů odolával i skladatelovým hravým poznámkám v Leutgebových partech s geniálními komentáři a žertovními urážkami. V pozdějších letech Leutgeb vypomáhal Mozartovi i finančně.

Kvintet je netradičně obsazen druhou violou namísto houslí, což vytváří měkký zvukový obraz se zdůrazněným altovým registrem. Stejně jako v případě Beethovenovy sonaty bylo i toto dílo napsáno pro přirozený lesní roh bez ventilů. Hráč musel jednotlivé chromatické tóny mezi přirozenými alikvoty tvořit pomocí krytí - částečným či úplným uzavíráním roztrubu pomocí pravé ruky. Leutgeb byl zřejmě mistrem této techniky, přihlédneme-li k náročnosti hornového parti kvintetu, který v tomto ohledu dokonce překonává autorovy hornové koncerty.

První větu uvádí krátká fanfára v tečkovaném rytmu (podobně jako u Beethovena), které odpoví sestupná škála houslí. I tekonické zpracování sonátové formy připomíná řešení Beethovenovo. provedení je velice úsporné, avšak k další práci s tématy dochází v rekapitulaci, kde Mozart využívá opakování inklinace k mollovým tóninám a chromatickým zabarvením. Ústřední pomalá věta je půvabnou, něžnou árií se střídajícími se plochami lesního rohu a smyčců. Až na jeden krátký okamžik je nálada klidná, jemná a uvolněná. Finálové Rondo je ze všech tří částí patrně tu nejvíce koncertní a jeho hlavní téma je do jisté míry podobné tématu předchozí pomalé věty. V této převážně radostné, svížné hudbě, která nás přes temnější "minore" epizodu a krátký moment fugata nese až k fanfárovému závěru, vystupuje do popředí obratnost a svěžost.

Mozarts Quintett stammt aus dem Herbst 1782, dem ersten Jahr des Komponisten in Wien, und wurde kurz nach seiner Hochzeit mit Constanze Weber und der erfolgreichen Uraufführung seiner Oper *Die Entführung aus dem Serail* geschrieben. Es markiert den Beginn einer produktiven Zusammenarbeit mit dem Hornvirtuosen Ignaz (Joseph) Leutgeb, für den bereits andere Komponisten wie Haydn und Hofmann Werke geschrieben hatten. Er hatte im Orchester von Leopold Mozart in Salzburg gespielt, bevor er nach Wien ging. Neben diesem Quintett schrieb Mozart auch mindestens drei Konzerte für Leutgeb. Die Freundschaft der beiden war offensichtlich sehr eng und hielt auch den spielerischen Anmerkungen des Komponisten zu Leutgebs Stimmen mit genialen Kommentaren und scherhaften Beleidigungen stand. In späteren Jahren unterstützte Leutgeb Mozart finanziell.

Das Quintett ist ungewöhnlich besetzt mit einer zweiten Bratsche anstelle einer Violine, was eine etwas sanftere Klangwelt schafft und das Altregister betont. Wie bei Beethoven wurde dieses Werk für ventilloses Horn geschrieben, wobei der Spieler mit der Hand anschlagen muss, um Töne zwischen den natürlichen Ober tönen zu erzeugen. Leutgeb war offensichtlich ein Meister in dieser Technik, bezüglich der Anforderungen der Hornstimme, die deutlich schwerer sind als in Mozarts Konzerten.

Der erste Satz beginnt mit einer kurzen Fanfare (ähnlich wie das Beethoven-“Quintett” mit einem punktierten Rhythmus und einer absteigenden Tonleiter). Sehr bald wird es jedoch lyrisch, wobei das Horn eine Reihe schöner Melodien spielt, majestatisch und tänzerisch, oft im Opernduet-Stil mit der Violine. Der Durchführungs teil ist eine relativ kurze Angelegenheit, aber eine weitere Bearbeitung der Themen findet in der Reprise statt, wo Mozart wiederholt zu Moll-Tonarten und chromatischen Färbungen tendiert. Der zentrale langsame Satz ist eine

anmutige, zarte Arie mit subtil wechselnden Kombinationen von Horn und Streichern. Abgesehen von einem kurzen Moment ist die Stimmung ruhig, sanft und entspannt. Das Rondo-Finale ist vielleicht der konzertanteste der drei Sätze, und sein Thema ist dem des vorangegangenen langsamen Satzes ähnlich. Geschicklichkeit und Gewandtheit stehen im Vordergrund dieser überwiegend fröhlichen, beschwingten Musik, die uns, abgesehen von einer dunkleren "minore"-Episode und einem kurzen Fugato, in einem fanfarenartigen Schluss mitreißt.

Robin Holloway - Horn Quintet op.135

Robin Holloway (b.1943) is renowned as composer, essayist and teacher. A chorister at St Paul's Cathedral, he subsequently took private lessons with Alexander Goehr whilst reading initially English and then Music at Cambridge. His doctoral thesis at Oxford became the book *Debussy and Wagner*. Returning to lecture at Cambridge he was later appointed Professor of Composition before retiring in 2011. His many students include Judith Weir, Huw Watkins, Thomas Adès, George Benjamin, Peter Seabourne and David Collins. *The Spectator* published his column on music for 22 years.

Holloway's early works such as the *Missa Canonica* (1965) and *Organ Concerto* (1966) were complex and modernist. What followed, his *Scenes from Schumann* (1970), caused much controversy for its radical re-engagement with Romanticism, both in gesture and use of tonality. His mature style could be said to forge a path between the two, with excursions more fully into each. This refusal to be constrained is a feature of his musical thinking.

Holloway's output is dominated by a series of five substantial concertos for orchestra, perhaps the 2nd (1979) being best known. Notable also are his *Symphony* (2000); the opera *Clarissa* (1976); concerti for viola, violin, clarinet, horn, double bass and tuba; and two gargantuan projects, *Brand* (1981) and *Peer Gynt* (1997), almost Scriabinian in their difficulty of being realised in performance. Alongside these are song cycles, choral works (many on a grand scale), chamber music and five quartets.

No less significant are his "re-imaginings", embellishments and completions of other composers' works such as *Gilded Goldbergs* (1992) after J.S. Bach, and numerous orchestrations including Brahms's *Symphony in F minor* (2008 - from the Piano Quintet) and the now widely played Debussy's *En Blanc et Noir* (2002).

A continuing fascination with more immediate, lighter forms began with his *Serenade in C* (1979) which led to others in similar vein, as well as divertimenti, idylls and odes. These exude a genial, but always highly inventive charm; they provide an unapologetic antidote to Modernism.

A widely commissioned, broadcast and recorded composer, at 75 Holloway remains a major figure, resistant to categorisation and fashion. (www.robinholloway.info)

(composer's note)

My Quintet for horn and string quartet was written May - June 2020 at the prompting of the soloist of this première performance who had already recorded, with splendid verve and understanding, my two suites for solo horn together with music by Peter Seabourne (Sheva SH241). I was so delighted to be asked - and wanted - that I composed the Quintet rapidly and with pleasure. Though most of its music is new it also contains some previous material, then recent, which all fitted in well, as if this had been its purpose.

I. Allegro: bold and pronounced : led by the horn, accompanied for some time only with viola and cello. As vigour yields to cantabile the violins steal in: the movement sinks to near-extinction; then builds rapidly to a fierce climax - horn marked *strepitoso* (noisy) - before sinking again into...

II. Canzona. Mainly for the quartet, soloist interjecting punctuations: a tender movement using a couple of ideas sketched earlier, here developing them in full. Towards the end, the horn, recuperated from the exertions of I. again takes the lead stretch of...

III. Scherzo; Presto, to rejoin for a lyrical trio. The return of the scherzo is again for the quartet alone.

IV. is a Rondo: Allegro commodo with a substantial insert at a slower tempo. This, too, uses previous material - a setting for unaccompanied the voice of a sonnet by Lord Edward Herbert of Cherbury (elder brother of George Herbert) sent me by a friend who liked it and thought, rightly, that I would like it as well. Then when, later in May, writing the Quintet, it seemed to fit the new context very neatly, as if newly-made for the purpose; didn't even need transposition! The music follows the poem so precisely that the text should be given complete:

Sonnet: Made upon the Graves near Merlow Castle

*You well compacted groves, whose light and shade,
Mixed equally, produce nor heat nor cold
Either to burn the young or freeze the old,
But to one even temper being made,
Upon a green embroidering through each glade
And airy silver and a sunny gold
So clothe the poorest that they do behold
Themselves in riches which can never fade:
While the wind whistles and the birds do sing,
While you're twigs clip, and while the leaves do frizz,
While the fruit ripens which those trunks do bring,
Senseless to all but love, do you not spring
Pleasure of such a kind as truly is
A self-renewing vegetable bliss?*

Ondřej Hás (2nd violin),

Matej Kroupa (viola),

Alexey Aslamas (1st violin),

Štěpán Drtina (cello),

Helena Vovsová (2nd viola - Mozart)

Ondřej Vrabec (horn)

The horn carries most of the poem: at "which can never fade" until "which those trunks do bring" the words are on the upper strings: then horn briefly for "senseless to all but love"; then on violins again. The soloist once more "vocal" for the last line - "a self-renewing vegetable bliss"; viola echoes the sonnets opening words - "you well compacted groves" as leading to coda: the Rondo returns in a new episode gradually infiltrated by its main theme, gathering in a recollection of the Canzona for eventual race to exultant close.

Robin Holloway (nar. 1943) se proslavil jako skladatel, eseista a pedagog. Začínal jako zpěvák v prestižním chlapeckém sboru katedrály Sv. Pavla v Londýně. Následně navštěvoval soukromé lekce u Alexandra Goehra a současně studoval nejprve angličtinu a poté i hudbu v Cambridge. Jeho disertací na univerzitě v Oxfordu byla kniha *Debussy and Wagner*. Zůstal věrný své alma mater - na univerzitě v Cambridge působil jako profesor skladby až do svého odchodu do penze v roce 2011. Vychoval celou řadu úspěšných komponistů (mimo jiných Judith Weir, Huw Watkins, Thomas Adès, George Benjamin, Peter Seabourne a David Collins). Časopis *Spectator* vydával jeho sloupeček o hudbě dlouhých 22 let.

Hollowayova raná díla jako *Missa Canonica* (1965) a *Koncert pro varhany* (1966) byla velmi komplexní a modernistická. Následující dílo *Scény ze Schumannova* (1970) vyvolalo mnoho sporných reakcí kvůli radikálnímu příklonu k romantismu ve stylu a tonalitě. Jeho zralý styl lze charakterizovat tak, že klestí cestu mezi oběma póly, s občasními průzkumnými výlety na jednu či druhou stranu. Typickou vlastností jeho hudebního uvažování je odmitání stylové vyhraněnosti. Jeho kompoziční produkci dominuje série pěti významných koncertů pro orchestr, mezi nimiž je patrně nejproslulejší koncert č. 2 (1979).

Známá je také jeho *Symfonie* (2000); opera *Clarissa* (1976); koncerty pro housle, violu, klarinet, lesní roh, kontrabas a tubu a dva gargantuovské projekty: *Brand* (1981) a *Peer Gynt* (1997), které vynikají interpretační obtížností takřka skrjabinovskou. Jeho tvorba dále zahrnuje písňové cykly, chorální díla (mnohá velice rozsáhlá), komorní hudbu a pět smyčcových kvartetů. Neméně zajímavou oblastí jsou „přebásnění“ děl jiných autorů, jako např. *Gilded Goldbergs* (1992) podle J. S. Bacha a četné orchestrace, které zahrnují např. Brahmsovu *Symfonii f moll* (2008 – podle klavírního kvintetu) a dnes často hraný *En Blanc et Noir* (2002) C. Debussyho.

Pokračující fascinace lehčí a bezprostřednější formou předurčila podobu jeho *Serenády v C* (1979) a mnoha následně vzniklých, ideově spřízněných divertiment, idyla a ód. Vyzařují geniální, vždy vysoko vynalézavé kouzlo a nabízejí nesmlouvavý protijed na modernismus.

I ve svých 77 letech zůstává Robin Holloway jedinečnou a respektovanou osobností hudebního světa, odolávající zjednodušující kategorizaci a módním vlnám.

(slovo autora)

Můj Kvintet pro lesní roh a smyčcové kvarteto vznikl v průběhu května a června 2020 na popud sólisty tohoto premiérového provedení, který již dříve s velkou vervou a porozuměním nahrál mé dvě Suity pro sólový lesní roh spolu s hudbou Petera Seabourna (*Sheva SH241*). Byl jsem tak potěšen, že jsem byl požádán a má práce byla dychtivě očekávána, že jsem Kvintet zkomponoval rychle a s radostí. Ačkoli je většina jeho hudby nová, obsahuje i některé dřívější, tehdy nedávné myšlenky, které do kvintetu zapadly, jako by to bylo jejich účelem.

1. věta – Allegro: odvážná a výrazná, vedená lesním rohem, po určitou dobu doprovázeném pouze violou a violoncellem. Jakmile energičnost hudby ustoupí kantiléně, vkradou se do zvukového proudu dvoje housle. Věta klesá téměř k zániku, pak však prudce vystoupá k vrcholu (hlučná horna s označením *strepitoso*), než se opět ponorí do...

2. část – Canzona - něžná věta, ve které jsou plně rozvíjeny některé dříve již přednesené myšlenky. Je věnována především kvartetu, sólista vstupuje pouze drobnými interpunkcemi. Před koncem se ovšem lesní roh vzpamatuje z námahy první věty a ujímá se opět vůdčí role.

3. část – Scherzo; Presto, následované lyrickým triem. Návrat věty je opět určen jen kvartetu.

4. věta – Rondo, Allegro commodo s významným vloženým dílem v pomalejším tempu. Zde je též využit můj starší materiál, konkrétně instrumentální ztvárnění sonetu Lorda Edwarda Herberta z Cherbury (staršího bratra Georga Herberta). Báseň mi zaslal přítel, který ji měl v oblibě a správně odhadl, že se mi bude též líbit. Když jsem později v květnu komponoval Kvintet, hudba hladce zapadla do nového kontextu, jako by pro něj byla přímo napsána. Dokonce nebylo nutné ji ani transponovat. Hudební proud věrně následuje text. Stojí proto za to celou báseň uvést v anglickém originálu:

Sonnet: Made upon the Graves near Merlow Castle

You well compacted groves, whose light and shade,
Mixed equally, produce nor heat nor cold
Either to burn the young or freeze the old,
But to one even temper being made,
Upon a green embroidering through each glade
And airy silver and a sunny gold
So clothe the poorest that they do behold
Themselves in riches which can never fade:
While the wind whistles and the birds do sing,
While you're twigs clip, and while the leaves do frizz,
While the fruit ripens which those trunks do bring,
Senseless to all but love, do you not spring
Pleasure of such a kind as truly is
A self-renewing vegetable bliss?

Většina textu je ukryta v parti lesního rohu. Od věty "which can never fade" přechází do vyšších smyčců, s krátkou hornovou interpunkcí "senseless to all but love". Po závěrečném "a self-renewing vegetable bliss" (opět svěřeném lesnímu rohu) viola pronese ozvěnu úvodního slov "you well compacted groves", čímž uvede Codu. Rondo se navrací ve své nové epizodě postupně infiltrované hlavním tématem a po shledání se vzpomínkou na Canzonu míří k jásavému závěru.

Robin Holloway (geb. 1943) ist bekannt als Komponist, Essayist und Lehrer. Er war Chorsänger an der St. Paul's Kathedrale und nahm anschließend Privatunterricht bei Alexander Goehr und lehrte zunächst Englisch und dann Musik in Cambridge. Seine Doktorarbeit in Oxford erschien als Buch mit dem Titel *Debussy und Wagner*. Er kehrte nach Cambridge zurück, um weiter Vorlesungen zu halten und bekam später eine Professur für Komposition bis zu seiner Pensionierung 2011. Unter seinen zahlreichen Studenten waren u. a. Judith Weir, Huw Watkins, Thomas Adès, George Benjamin, Peter Seabourne und David Collins. *The Spectator* veröffentlichte seine Kolumne über Musik 22 über 22 Jahre hinweg.

Holloways frühe Werke, wie z. B. *Missa Canonica* (1965) und das *Orgelkonzert* (1996), waren komplex und modernistisch. Die späteren Werke wie *Scenes from Schumann* (1970) entfachten eine Kontroverse wegen seines radikalen Wiederaufgreifens der Romantik, in Form und Tonalität. Sein reifer Stil suchte sich einen Weg zwischen beiden, wobei er einmal diesen und einmal jenen Stil in den Vordergrund rückte. Die Weigerung, sich einschränken zu lassen, ist ein Merkmal seines musikalischen Denkens.

Eines von Holloways bedeutendsten Werken ist eine Folge von 5 Konzerten für Orchester, von denen das Zweite (1979) wahrscheinlich das bekannteste ist. Bemerkenswert sind auch seine *Symphonie* (2000), die Oper *Clarissa* (1976) und die Konzerte für Bratsche, Geige, Klarinette, Horn, Kontrabass und Tuba; und dann noch 2 gewaltige Projekte, *Brand* (1981) und *Peer Gynt* (1997), fast skriabinesk, was die Schwierigkeiten der Aufführung betrifft. Daneben entstanden noch Liedzyklen, Chorwerke (z. T. von großem Ausmaß), Kammermusik und 5 Quartette.

Nicht weniger bedeutend sind die Neugestaltungen, Verschönerungen und Ergänzungen der Werke anderer Komponisten, wie z. B. *Gilded Goldbergs* (1992) nach J. S. Bach, und zahlreiche Orchestrierungen, darunter Brahms' *Symphonie in f-moll* (2008 – nach dem Klavierquintett) und das häufig gespielte *En Blanc et Noir* (2002) nach Debussy.

Eine anhaltende Begeisterung für eingängigere, leichtere Formen begann mit *Serenade in C* (1979) und führte zu Kompositionen im gleichen Stil wie *Divertimenti*, *Idyllen* und *Oden*. Sie verströmen angenehmen, aber immer höchst erforderlichen Charme und stellen einen unapologetischen Kontrast zum Modernismus dar.

Als Komponist, der häufig Aufträge erhält und dessen Werke im Rundfunk gesendet und aufgenommen werden, bleibt Holloway mit 77 eine wichtige Persönlichkeit, die sich jeder Kategorisierung und Mode widersetzt.

(Notizen des Komponisten)

Mein Quintett für Horn und Streichquartett entstand im Mai - Juni 2020 auf Anregung des Solisten dieser Uraufführung, der bereits meine beiden Suiten für Horn solo zusammen mit Musik von Peter Seabourne (Sheva SH241) mit großartigem Schwung und Verständnis aufgenommen hatte. Ich war so erfreut, gefragt zu werden, dass ich das Quintett schnell und mit Vergnügen komponierte. Obwohl der größte Teil der Musik neu ist, enthält es auch früheres, neben neuem Material, das sich gut einfügte, als ob es dafür bestimmt gewesen wäre.

I. Allegro: Schwungvoll und klar: angeführt vom Horn, nur zeitweise begleitet von Bratsche und Cello. Sobald die Dynamik cantabile erfordert, kommen die Violinen verstohlen dazu: Die Bewegung erlischt fast, dann baut sie sich

schnell zu einem ungestümen Höhepunkt auf - die Spielanweisung für das Horn ist *strepitoso* (laut) bevor sie wieder abschwillt zur .....

II. Canzona: Hauptsächlich für das Quartett, mit Einwürfen des Solisten: ein zarter Satz, der einige zuvor skizzierte Ideen aufgreift und sie hier voll entfaltet. Gegen Ende übernimmt das Horn, erholt von den Strapazen von I., die Überleitung zum

III. Scherzo: Presto, ein lyrisches Trio. Die Rückkehr zum Scherzo ist wieder für das Quartett allein.

IV. ist ein **Rondo: Allegro commodo** mit einem gehaltvollen Einschub in einem langsameren Tempo. Auch hier wurde früheres Material verwendet - die Vertonung eines Sonetts von Lord Edward Herbert of Cherbury (älterer Bruder von George Herbert) für unbegleitete Stimme, das mir ein Freund schickte, dem es gefiel und der zu Recht davon ausging, dass das Sonett mir auch gefallen würde. Als ich dann später im Mai das Quintett schrieb, schien es sehr gut in den neuen Kontext zu passen, als wäre es für diesen Zweck neu geschaffen worden; es brauchte nicht einmal eine Transposition! Die Musik folgt dem Gedicht so genau, dass der Text vollständig wiedergegeben werden sollte:

Sonnet: Made upon the Graves near Merlow Castle

*You well compacted groves, whose light and shade,
Mixed equally, produce nor heat nor cold
Either to burn the young or freeze the old,
But to one even temper being made,
Upon a green embroidering through each glade
And airy silver and a sunny gold
So clothe the poorest that they do behold
Themselves in riches which can never fade:
While the wind whistles and the birds do sing,
While you're twigs clip, and while the leaves do frizz,
While the fruit ripens which those trunks do bring,
Senseless to all but love, do you not spring
Pleasure of such a kind as truly is
A self-renewing vegetable bliss?*

Das Horn ist der Bedeutungsträger des Gedichts: bei "die niemals verblassen können" bis "die jene Stämme hervorbringen" liegen die Worte bei den oberen Streichern: dann übernimmt das Horn kurz für "sinnlos für alle außer Liebe"; dann wieder die Violinen. Der Solist spielt noch einmal "vokal" die letzte Zeile - "eine sich selbst erneuernde pflanzliche Glückseligkeit"; die Bratsche echot die Anfangsworte des Sonetts - "ihr gut verdichteten Haine" als Einleitung zur Coda: das Rondo kehrt jedoch einmal zurück, wird allmählich von seinem Hauptthema durchdrungen und sammelt sich in einer Erinnerung an die Canzonen zu einem jubelnden Finale.

Ondřej Vrabec - horn

Conductor and horn player Ondřej Vrabec (b. 1979) is an extraordinary figure on the Czech music scene. Whilst many leading instrumentalists feel drawn to the conducting baton from time to time, few can say that they have maintained such an impressive international schedule in both spheres. Ondřej Vrabec became solo horn of the Czech Philharmonic even before sitting his final school examinations at the age of 17 and has remained in that position ever since. He has also acted as Assistant Conductor for the same orchestra for many years - in fact only Jiří Bělohlávek has conducted them more this century!

Graduating from the Prague Conservatory and the Academy of Performing Arts in Prague, he has won numerous international prizes. He has regularly collaborated for many years with the world's élite wind players, performing alongside Maurice Bourgue in the oboist's renowned ensemble. He frequently presents solo recitals and is intensively involved in chamber music, primarily with the Brahms Trio Prague (whose Brahms Horn Trio recording was hailed by Fanfare magazine as "probably the greatest ever"), the Philharmonia Octet, Juventus Quintet, Czech Philharmonic Horn Club etc..

Ondřej Vrabec has directly and indirectly stimulated the creation of a large quantity of contemporary horn music - concerti, chamber and solo works. The majority of these are dedicated to him, with their international premieres being both performed and, as a rule, recorded by him. These include the *Double Concerto for horn and orchestra* by Peter Seabourne. As soloist he appears widely on the world's stages from London to Tokyo with major orchestras. He is also Professor of Horn at the Academy of Performing Arts in Prague.

In addition to conducting the Czech Philharmonic he has made guest appearances with numerous other orchestras including Japan Philharmonic, New Japan Philharmonic, Reykjavík Chamber, London Soloists Chamber, Danish National Symphony, Prague Chamber Philharmonic and Lviv Virtuosi. He has performed as horn soloist with dozens of domestic and foreign orchestras.

Above all, Ondřej Vrabec is a consummate musician with a staggering technique. Always meticulously prepared, he brings excitement, inspiration, insight and huge creative energy to every performance. Audiences feel immediate engagement and electricity when he plays! He is, in short, one of the world's great horn players.

Ondřej Vrabec (nar. 1979) je nevšední osobností české hudební scény. Po více než dvě desetiletí úspěšně rozvíjí uměleckou dráhu jako oceňovaný dirigent, ostřílený sólohornista České filharmonie, vyhledávaný komorní hráč a nově též jako respektovaný pedagog hry na lesní roh na Akademii muzických umění v Praze.

Je absolventem Pražské konzervatoře (B. Tylšar, V. Válek aj.) a Akademie muzických umění v Praze (R. Eliška, J. Bělohlávek aj.). Na první židli skupiny lesních rohů České filharmonie usedl již ve svých 17 letech.

V roli sólisty vystoupil s desítkami domácích i zahraničních orchestrů (mimo jiných Česká filharmonie, Royal Flemish Philharmonic, Nagoya Philharmonic Orchestra, Bayerisches Kammerorchester, NCPAO Peking, Solistes Européens Luxembourg, Augsburg Philharmonic Orchestra aj.) pod vedením významných dirigentů (Sir John Eliot Gardiner, Edo de Waart, Vladimir Ashkenazy, Ilan Volkov, Lü Jia ad.).

Jako komorní hráč soustředí své síly především na soubory Brahms Trio Prague a Philharmonia Octet, dříve např. Maurice Bourgue Ensemble, Juventus Quintet, Czech Philharmonic Horn Club aj.). Je pravidelně zván do zahraničních orchestrů jako hostující sólohornista (Seoul Philharmonic, Antwerp Symphony Orchestra, v minulosti např. Tonkünstler Wien aj.).

Realizoval obrovské množství studiových i živých snímků pro Český rozhlas a mnoho CD titulů. Profilový disk Brahms Trio Prague, natočený (jako i toto CD) ve vlastní hudební a zvukové režii, získal mimořádný ohlas kritiky doma i v zahraničí a byl recenzentem prestižního amerického magazínu Fanfare označen za pravděpodobně nejlepší dosud realizovanou nahrávku Tria Es Dur, op. 40 J. Brahmsa na světě.

Ondřej Vrabec podnítil vznik velkého množství soudobých kompozic pro lesní roh. Většina z nich je mu věnována, byla jím ve světové premiére provedena a zpravidla také nahrána.

Bohatá je i jeho pedagogická činnost – mimo působnosti na Akademii muzických umění v Praze často vede mistrovské kurzy (Japonsko, Kanada, Spojené království, Česká republika).

Jako dirigent vystupuje s většinou českých profesionálních orchestrů, včetně České filharmonie, kde zastával post asistenta šéfdirigenta. Z pozice tohoto titulu byl v letech 2014-2017 po Jiřím Bělohlávkovi nejčastěji vystupujícím hostem našeho prvního tělesa. Stanul také na stupníku některých zahraničních těles (Japan Philharmonic, New Japan Philharmonic, Reykjavík Chamber Orchestra, London Soloists Chamber Orchestra, Danish National Symphony Orchestra, Státní filharmonie Oradea, Lviv Virtuosi aj.). Vedl historicky první turné Pražské komorní filharmonie do Jižní Koreje (2011) a do Číny (2012-2013).

Ve spolupráci s Českou filharmonií a Collegium Českých filharmoniků nahrál jako dirigent již 4 CD a 1 DVD.

Der Dirigent und Hornist Ondřej Vrabec ist eine außergewöhnliche Persönlichkeit in der tschechischen Musikszene. Während sich viele Solisten von Zeit zu Zeit zum Dirigieren hingezogen fühlen, können nur wenige so einen beeindruckenden internationalen Erfolg in beidem aufweisen. Ondřej Vrabec wurde vor seinem Schulabschluss mit 17 Jahren Solohornist der Tschechischen Philharmonie und hat seitdem diese Position inne. Außerdem ist er seit vielen Jahren stellvertretender Dirigent des gleichen Orchesters – nur Jiří Bělohlávek hat sie in diesem Jahrhundert öfter dirigiert.

Nach seinem Abschluss des Prager Konservatoriums und der Akademie der bildenden Künste in Prag gewann er zahlreiche internationale Preise. Er arbeitete jahrelang mit den weltbesten Bläsern und trat in dem bekannten Ensemble des Oboisten Maurice Bourgue auf. Er gibt oft Solokonzerte und engagiert sich in Kammermusik, u. a. mit dem Brahms Trio Prag (deren Aufnahme des Horn Trios von Brahms wurde von Fanfare Magazin als „*die vermutlich beste aller Zeiten*“ gepriesen), dem Philharmonia Oktett, Juventus Quintett, dem tschechischen Philharmonischen Horn Club usw.

Ondřej Vrabec regte direkt und indirekt Hornkompositionen zeitgenössischer Komponisten an – Konzerte, Kammermusik und Solostücke. Die meisten sind ihm gewidmet, und die internationalen Premieren wurden sowohl von ihm gespielt als auch aufgenommen, u. a. das Doppelkonzert für Horn und Orchester von Peter Seabourne. Als

Solist spielte er auf den Bühnen der Welt zwischen London und Tokio mit den besten Orchestern. Daneben ist er auch Professor für Horn an der Akademie der Bildenden Künste in Prag.

Er trat als Gastdirigent vieler weiterer Orchester in Erscheinung, darunter die Japan Philharmonic, New Japan Philharmonic, Reykjavík Chamber Orchestra, London Soloists Chamber, Danish National Symphony, Prag Chamber Philharmonic und die Lviv Virtuosi. Er trat als Solist mit Dutzenden nationalen und internationalen Orchestern auf.

Überdies ist Ondřej Vrabec ein vollendetes Musiker mit einer stupenden Technik. Immer akribisch vorbereitet bringt er Spannung, Inspiration, Einsicht und enorme Kreativität in jede Aufführung. Er wirkt unmittelbar und elektrisierend auf sein Publikum. Kurz, er ist einer der großen Hornisten der Welt.

Pavel Bořkovec Quartet

Alexey Aslamas - 1st violin, Ondřej Hás - 2nd violin, Matěj Kroupa - viola, Štěpán Drtina - cello

The quartet was founded in 2011 and has made a name for itself with innovative programming. In addition to playing works both classical and contemporary, a special focus lies in the quartets of Pavel Bořkovec which the group has recorded for Czech Radio. The violist of the quartet, Matěj Kroupa, is the composer's great-grandson and, in addition to promoting Bořkovec's work he also, like his forebear, composes theatre and film music.

This points to something else that makes the quartet exceptional: two members (Matěj Kroupa and Alexey Aslamas) compose and arrange extensively which increases the ensemble's repertoire. It also allows the group to expand into multiple genres, for example in the collaboration with guitarist Michal Pavláček and singer Monika Načeva. The quartet tirelessly promotes contemporary Czech composers such as Jiří Adámek and Martin Smolka, performing the latter's chamber opera *The Maze of Lists*. The quartet was a finalist in the Johannes Brahms Competition Pörtschach (Austria 2018).

Ansámbly byl založen v roce 2011 a brzy na sebe upozornil neotřelým přístupem k dramaturgi. Vedle praxe kombinování děl tradičních a soudobých je to především dlouhodobá pozornost ke kvartetnímu dílu Pavla Bořkovce, které soubor také natočil pro Český rozhlas. Violista kvarteta Matěj Kroupa je vnukem Pavla Bořkovce a vedle propagace díla svého dědečka kráčí v jeho skladatelských stopách jako aranžér a úspěšný autor scénické i filmové hudby. Není ovšem jediným členem souboru, který se zabývá kompozicí – činí tak i primářus kvarteta Alexey Aslamas. Nejen touto skutečností je soubor na české scéně unikátní. Aranžérské a tvůrčí úsilí obou pánu obohacuje repertoár souboru a dovoluje přesahy do dalších žánrů, čehož výsledkem byla například spolupráce s Michalem Pavláčkem, nebo Monikou Načevou. Kvarteto neúnavně propaguje české soudobé autory, jako např. Ondřeje Adámka, nebo Martina Smolku, jehož komorní verzi opery *Bludiště seznámů* vícekrát scénicky uvedlo a natočilo. Soubor se v roce 2018 probojoval do finále soutěže Johannese Brahmse v rakouském Pörtschachu.

Das Quartett wurde 2011 gegründet und hat sich mit innovativer Programmgestaltung einen Namen gemacht. Neben der Aufführung klassischer und zeitgenössischer Werke liegt ein besonderer Schwerpunkt auf den Quartetten von Pavel Bořkovec, die das Quartett für den tschechischen Rundfunk aufgenommen hat. Der

Bratschist des Quartetts, Matěj Kroupa, ist der Urenkel des Komponisten und komponiert, neben dem Einsatz für Bořkovecs Werk, wie sein Urahn, Theater- und Filmmusik.

Es gibt noch etwas, was das Quartett außergewöhnlich macht: zwei Mitglieder (Matěj Kroupa und Alexey Aslamas) komponieren und arrangieren ausgiebig, dies erweitert das Repertoire des Ensembles und ermöglicht so der Gruppe, in vielfältige Genres zu expandieren, zum Beispiel in ihrer Zusammenarbeit mit dem Gitarristen Michal Pavláček und der Sängerin Monika Načeva. Das Quartett fördert unermüdlich zeitgenössische tschechische Komponisten wie Jiří Adámek und Martin Smolka, dessen Kammeroper *Die unendliche Liste* vom Quartett aufgeführt wird. Das Quartett war Finalist beim Johannes Brahms Wettbewerb Pörtschach (Österreich 2018).

Alexey Aslamas (1st violin). After studying with Prof. Bohumil Kotmel at the Brno Conservatory, Alexey Aslamas transferred to the Prague Conservatory and studied under Prof. Pavel Kudelášk, graduating in 2005 with Shostakovich's Violin Concerto no.1, accompanied by the Prague Conservatory Symphony Orchestra. Further studies in 2008-11 took him to the International Menuhin Music Academy Gstaad in Switzerland. His achievements include prizes at competitions in Interlaken (Switzerland, 2005), San Sebastian (Spain, 2008), Schwerin (Germany, 2010), and Chamonix (France, 2011). Alexey Aslamas is actively involved in chamber music: a member of the Kapr Quartet 2005-9, and of the IMMA Quartet 2008-2011. Since 2011 he has been the leader of the Pavel Bořkovec Quartet. Additionally, he performs in widely diverse styles ranging from blues, funk, and psytrance to hip hop. As an arranger, he has collaborated with the Epoque Quartet, MIB Quartet, Apollon Quartet, Michal Pavláček, Monika Načeva, etc..

Výrůst v hudebním prostředí, které ho formovalo (otec klavírista a dirigent, dědeček skladatel, matka klavíristka). Po studiu houslí na Pražské konzervatoři byl přijat na International Menuhin Music Academy, kde studoval u pedagogů jako Alberto Lysy, Maxim Vengerov, Liviu Prunaru či Gábor Takács-Nagy. Kvartetní hře se věnuje již 25 let a považuje ji za vrcholnou formu komorní hudby. Vedle klasické hudby se aktivně jako interpret, aranžér a skladatel věnuje i jiným žánrům - jazzu, fusion, hip-hopu, technu, psytrancu nebo metalu. Věří, že hudba je pouze jedna a nezná hranic. Nedokáže sice zažehnat války, ale umí (alespoň na chvíli) dělat lidi lepšími. V tom Alexey shledává své poslání.

Alexey Aslamas stammt aus einer musikalischen Familie, die seine Interessen prägte - sein Großvater war Komponist, sein Vater Pianist und Dirigent, seine Mutter ebenfalls Pianistin. Nach einem erfolgreichen Violinstudium am Prager Konservatorium wurde er an der internationalen Menuhin Musikakademie aufgenommen, wo er bei Alberto Lysy, Maxim Vengerov, Liviu Prunaru und Gábor Takács-Nagy studierte. Seit 25 Jahren spielt er in Streichquartetten und betrachtet diese als die ultimative Form der Kammermusik. Neben der klassischen Musik ist er auch in anderen Genres aktiv - Jazz, Fusion, Hip-Hop, Techno, Psytrance und Heavy Metal - und zwar als Interpret, Arrangeur und Komponist. Er glaubt an die grenzenlose Musik, die "nur Eins" ist. Obwohl Musik Kriege nicht aufhalten kann, kann sie, zumindest für eine gewisse Zeit, die Menschen besser machen und darin findet er seinen Auftrag.

Ondřej Hás (2nd violin) studied at the Ostrava Conservatory with Prof. Irena Vítková (2000-6), proceeding to a Master's degree with Profs. Ivan Strause and Jiří Panochy at the Academy of Performing Arts in Prague in 2011. He has participated in international competitions in the Czech Republic, Poland (1st prize), and Slovakia, and toured with the European Union Youth Orchestra. As a soloist with the Janáček Philharmonic in Ostrava, he performed violin concertos by Khachaturian and Tchaikovsky. Since his student days he has devoted himself to the interpretation of modern and contemporary works with ensembles such as the Berg Chamber Orchestra, the Pavel Haas Chamber Orchestra and the Quattro Chamber Orchestra. In 2012 he became a member of the Pavel Bořkovec Quartet and, in 2017, Leader of the National Theatre Orchestra.

Vystudoval Akademii muzických umění v Praze u prof. Jiřího Panochy (primária Panochova kvarteta). Inspirativní spolupráce s tímto pedagogem a jeho osobností Ondřeje ovlivnily natolik, že se komorní hra pro něj stala životní vášní. V té době se také začal systematicky věnovat interpretaci hudby 20. století a současnosti, kterou vnímá jako možnost oproštění se od konzervativních interpretačních pravidel. Nejen tyto faktory vedly ke vzniku tělesa jakým je Pavel Bořkovec Quartet. Jako koncertní mistr Orchestru Národního divadla v Praze se též nechává inspirovat výtvarnou výpravou a světem divadelních kulis.

Ondřej Hás absolvierte die Akademie der darstellenden Künste in Prag und studierte bei Jiří Panocha, dem Leiter des Panocha Quartetts. Der Einfluss seines Lehrers und ihre inspirierende Beziehung beeinflussten ihn so sehr, dass die Kammermusik zu seiner lebenslangen Passion wurde. Zu diesem Zeitpunkt begann er auch, sich systematisch der Interpretation von Musik des 20. und 21. Jahrhunderts zu widmen, die seiner Meinung nach die Möglichkeit der Befreiung von starren stilistischen Regeln bietet. Diese und andere Faktoren führten ihn fast zwangsläufig zur Gründung eines Ensembles, des Pavel Bořkovec Quartetts. Als Leiter des Orchesters des Nationaltheaters in Prag wird er auch von der künstlerischen Gestaltung und der Welt des Theaters inspiriert.

Matěj Kroupa (viola) graduated from the Prague Conservatory (violin) and continued his studies in 2011 at the Academy of Performing Arts in the class of Prof. J. Pěrušky (viola). He co-founded the Lamborghini and Pavel Bořkovec quartets, and played in an ensemble at the Minor Theatre, as well as in the orchestra of the Karlín Music Theatre. He has collaborated with such ensembles as the Czech Radio Symphony Orchestra and Vertigo. Since 2004 he has been the choirmaster of the Grande Bande amateur choir. He has written stage music extensively, with numerous productions at theatres in Prague and Ostrava including The National Theatre, and was a credited composer for M. Krobot's film Quartet.

Matěj Kroupa vystudoval Akademii muzických umění v Praze ve třídě prof. Jana Pěrušky (Stamicovo kvarteto). Kromě jiných hudebních formací spoluzaložil Pavel Bořkovec Quartet. Od devadesátých let komponuje scénickou hudbu pro divadlo, rozhlas, televizi a film a věnuje se též aranžování. Je pravnukem skladatele Pavla Bořkovce.

Matěj Kroupa absolvierte die Akademie der darstellenden Künste in Prag bei Jan Pěruška vom Stamic Quartett. Neben anderen musikalischen Ensembles gründete er das Pavel Bořkovec Quartett, das sich auf die Interpretation von zeitgenössischer Musik spezialisiert hat. Seit den 1990er Jahren komponiert er Bühnenmusik für Theater,

Rundfunk, Fernsehen und Film und widmet sich auch der Erstellung von Arrangements. Er ist ein Urenkel des Komponisten Pavel Bořkovec.

Štěpán Drtina (cello) has been playing since he was six years old. He is a graduate of the Prague Conservatory, studying with Renata Strašybková, and the Academy of Performing Arts in Prague under Prof. Miroslav Petrás and Michal Kaňka. He has participated in many competitions in Czech Republic and Austria. In addition to chamber music, he is also involved in orchestral activities. In the 2009-10 season he was a member of the Orchestral Academy of the Prague Chamber Philharmonic where in 2014 he received a scholarship from the Jiří Kout Endowment Fund. He has toured with the Gustav Mahler Jugendorchester and regularly collaborates with other Czech orchestras and ensembles (Berg, Talich Chamber Philharmonic, Prague Modern, Ensemble Mondschein, F. X. Šalda Theater in Liberec etc.).

Štěpán Drtina absolvoval svá studia violoncello u Renaty Strašybkové a Michala Kaňky (Pražákovo kvarteto). Účastnil se mistrovských kurzů s Annerem Bylsmou nebo Wolfgangem Boettcherem. Komorní hře se věnuje od útlého mládí a považuje ji za základní kámen všech rozsáhlějších hudebních forem. Hudební i mezilidské procesy z kvartetní hry se proto snaží uplatňovat i v širším kontextu svých aktivit. Kromě působení v PBQ je členem dalších komorních těles věnujících se soudobé hudbě (Prague Modern, Orchestr Berg, MoEns aj.), hráčem orchestru Národního divadla a několika populárních kapel.

Štěpán Drtina studierte Cello bei Renata Strašybková und Michal Kaňka vom Pražák Quartett und belegte Meisterkurse bei Anner Bylsma und Wolfgang Boettcher. Seit seiner Jugend beschäftigt er sich mit Kammermusikspiel und betrachtet es als den Höhepunkt der musikalischen Gattungen. Sein besonderes Augenmerk gilt der Erweiterung der musikalischen und aufführungspraktischen Möglichkeiten des Mediums Quartett. Neben dem Pavel Bořkovec Quartett ist er Mitglied einer Reihe von Kammerensembles, die sich der zeitgenössischen Musik widmen (Prague Modern, Berg Orchestra, MoEns u.a.), er ist Mitglied des Orchesters des Nationaltheaters in Prag und Cellist in mehreren nicht-klassischen Musikgruppen.

Helena Vovsová studied at the Prague Conservatory with Jiří Rajniš and the Academy of Performing Arts in Prague with Lubomír Malý. She works with many Czech orchestras such as Talich Chamber Orchestra, Czech National Symphonic Orchestra, Prague Symphony Orchestra, PKF - Prague Philharmonia or Prague Chamber Orchestra. She has toured widely in Europe, Japan and Jordan where she played with artists such as Andrea Bocelli, Plácido Domingo, José Carreras, Schlomo Mintz, Lalo Schifrin, Sting and others. She is a member of Opera of National Theatre Prague and the string quartet Gadrew Way.

Helena Vovsová absolvovala Pražskou konzervatoř Jiřího Rajniše a Akademii muzických umění v Praze u prof. Lubomíra Malého. Spolupracuje s mnoha českými orchestry (Talichův komorní orchestr, Český národní symfonický orchestr, Orchestr hl. města Prahy FOK, PKF - Prague Philharmonia nebo Pražský komorní orchestr). Procestovala Evropu, Japonsko či Jordánsko, kde doprovázela slavné osobnosti, jakými jsou např. Andrea Bocelli, Plácido Domingo či José Carreras. Mezi dalšími osobnostmi, se kterými se sešla na jednom pódiu jsou Schlomo Mintz, Lalo Schifrin, Sting a další. Je členkou Orchestru Národního divadla v Praze a violistkou smyčcového kvarteta Gadrew Way.

Helena Vovsová studierte am Prager Konservatorium bei Jiří Rajniš und an der Akademie der Darstellenden Künste in Prag bei Lubomír Malý. Sie arbeitet mit vielen tschechischen Orchestern wie dem Talich Chamber Orchestra, dem Tschechischen Nationalen Symphonieorchester, den Prager Symphonikern, der PKF - Prager Philharmonie oder dem Prager Kammerorchester zusammen. Sie unternahm zahlreiche Tourneen in Europa, Japan und Jordanien, wo sie mit Künstlern wie Andrea Bocelli, Plácido Domingo, José Carreras, Schlomo Mintz, Lalo Schifrin, Sting und anderen zusammen musizierte. Sie ist Mitglied der Oper des Nationaltheaters Prag und des Streichquartetts Gadrew Way.

Fall
(Monoprint)
Marcelle Seabourne

This recording was made possible by the generous support of the RVW Trust,
13 Calico Row, London SW11 3YH +44 (0)207 223 3385 www.rvwtrust.org.uk

RVWTrust

Fountayne Editions

The score and parts of the Beethoven arrangement by Sebastian Comberti are available from Fountayne Editions
<https://fountayneditions.com/>

Sound Recording/editing - Ondřej Vrabec ~ Design: Peter Seabourne ~ Photography: Seabourne - Prof. Jochen Decker; Holloway - Paddy Gormley ~ Translations: German - Elisabeth and Ralf Brückmann; Czech - Ondřej Vrabec, Lucie Jílková ~ Programme notes: Peter Seabourne and Robin Holloway ~ Players' biographies by themselves ~ Project Producers: Ondřej Vrabec, Peter Seabourne and Ermanno De Stefani ©Sheva 2021

Sheva Contemporary is a sub-label of Sheva Collection specialising in showcasing overlooked but significant composers of our time.
www.shevacollection.co.uk